

[Chr. A. Christiansen.]

gen som helst økonomisk Interesse i, at deres Løvefod skulde balancere paa Kanten af Sultelinien.

Nødhjælpsarbejdslovene burde naturligvis, som man ogsaa saa kraftigt og stærkt er gaaet ind for fra Arbejdernes enkelte faglige Organisationer, særlig de ufaglærte, have bygget paa Princippet: tarifmæssig Løn og overenskomstmæssig Arbejdstid.

Kommunistisk Parti har fra første Begyndelse været en haard Modstander af de Udformninger, disse Love fik, men der blev talt for døde Øren. Først nu med den i Krigens Kølvand følgende Arbejdsfordeling og de forhøjede Understøttelser er denne Lovs Principper ligesom rokket lidt ud af den vante Bane, men det er ikke nok endnu.

Vort Partis Stilling til Nødhjælpsarbejde eller offentlige Beskæftigelsesforanstaltninger i de til Dags Dato kendte Former har ikke ændret sig. Vi har intet at indvende imod, at der iværksættes Arbejder af Staten, Kommunerne eller offentlige Institutioner — det er simpelt hen det offentliges Pligt at skaffe Beskæftigelse —, men vi har f. Eks. en hel Del imod, at disse Arbejder ofte unødigt fordyres ved Udbydelse i Entreprise. Det er ikke ualmindeligt, at der ved et Arbejde foruden Hovedentreprenøren optræder en eller flere Underentreprenører. At dette ikke billiggør Arbejdet, er indlysende. Alle hidtidige Beskæftigelsesforanstaltninger har vel haft Bekæmpelse af Arbejdsløsheden til Formaal. Derfor bør ogsaa den langt overvejende Del af de medgaaende Beløb direkte komme de arbejdsløse til gode gennem produktivt Arbejde og ikke stykkes unødigt ud til Udvalg, Kommissioner og overflødige Entreprenører.

Det vilde være ønskeligt, at det blev paalagt Kommunerne i videste Omfang selv at udføre planlagte Arbejder. I hvert Fald har Bykommunerne alle Forudsætninger herfor. De raader i Forvejen over det fornødne, hvad angaar saavel teknisk som praktisk ledende Personale.

Et Spørgsmaal, der ogsaa trænger sig paa, er Værnemagerentreprenørerne. Det er ikke alle Værnemagerfirmaers Konti, der er spærret. En lang Række Entreprenører og Mestres, som drev Forretning før Krigen og havde oparbejdet nogenlunde ansete Firmaer, har under Besættelsen drevet en ret blandet Forretning og har gennem Værnemagten indtjent halve og hele Millioner. At saadanne Firmaer nu ønsker at indskyde deres Kapital i Produktionen, er i og for sig indlysende. For dem drejer det sig mere om at faa tilslaaet et Stykke Arbejde, end det

drejer sig om en øjeblikkelig Fortjeneste paa dette Arbejde. Dette mærkes i Dag ved mange Licitationer. Danske Entreprenørfirmaer, der har holdt deres Sti ren under Krigen, har i Dag ingen værre Konkurrenter end de mere eller mindre godt camouflerede Værnemagere.

Vort Standpunkt er, at Arbejder, der skal udføres med Tilskud i Henhold til nærværende Lov, bør udføres af de offentlige Institutioner, men hvor dette ikke er muligt, og hvor Arbejdet skal udbydes i Licitation, maa Værnemagerfirmaerne udelukkes. Det er naturligvis fristende for dem, der udbyder Arbejdet, at faa Prisen saa langt ned som muligt. Men det er vor bestemte Opfattelse, at Værnemagerformuerne bør tilflyde Staten gennem Konfiskation og Beskatning og ikke ubemærket udtyndes gennem Dumping, til Skade og berettiget Forargelse for mange og til Gavn for ingen.

Et principielt Krav, vi stiller til offentlige Beskæftigelsesforanstaltninger, er tarifmæssig Betaling og overenskomstmæssig Arbejdstid. Hvad Arbejdstiden angaar, er der jo sket et Fremskridt, men det skulde vel ikke være begrundet i, at 40 Timers Ugen betragtes som et uartigt Ord i Regeringskredse? Jeg haaber det ikke. Der er vist ingen Fare for, at hverken Nødhjælpsarbejder eller Arbejdsfordelingens nedsatte Arbejdstid vil blive benyttet af Arbejderne som Springbræt til 40 Timers Ugen. De organiserede Arbejdere ønsker sikkert ikke Arbejdstiden nedsat uden at faa fuld lønmæssig Dækning. Og den Dag Arbejderne formener, at det danske Samfund er stærkt nok dertil, vil dette Krav sikkert blive rejst med en saadan Styrke, at det ikke bliver let at finde en Vej udenom.

Hvad den lønmæssige Side af Forslaget angaar, hersker der mere Uklarhed. Der jongleres lidt med det ikke helt ukendte svævende Begreb: den paa Egnen gældende Løn. Jeg har været af den Opfattelse, at dette Begreb dog var begrænset til rent landbrugsmæssigt Arbejde. Det forekommer mig ikke, at det er et Begreb, der hører hjemme i en Lov om offentligt Arbejde. Langt den største Del af de Arbejder, der kommer i Betragtning i Henhold til denne Lov, vil sikkert blive Terrænreguleringer, Gade- og Vejanlæg, Kloakledningsarbejder, Viadukt- og Underføringsarbejder, naar man kan faa Cement, Afvandingsarbejde, Dæmningsanlæg o. lign. Alle saadanne Arbejder benævnes gerne under eet: Entreprenørarbejder. Og det er jo saadan, at der paa dette Omraade foreligger en af begge de